

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 302

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 10 mai 2010

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 210 din 4 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2—15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale.....	1—3	Decizia nr. 341 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe	10—11
Decizia nr. 213 din 4 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii	3—4	Decizia nr. 344 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	11—12
Decizia nr. 241 din 16 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției	5—6	Decizia nr. 350 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3, 4 și 5 din Codul penal și art. 84 alin. 1 pct. 2 și 3 și alin. 2 teza a doua din Legea nr. 59/1934 asupra cecului.....	13—14
Decizia nr. 245 din 16 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	6—8	Decizia nr. 374 din 13 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 460 alin. 1, 3, 4 și 5, art. 301 alin. 1 teza întâi, art. 316 alin. 1 și 2, art. 340 alin. 1 teza întâi, art. 342 alin. 2 teza întâi, art. 385 ² raportat la art. 362 alin. 1 lit. a), art. 278 ¹ alin. 10 teza întâi, art. 462 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală	15—16
Decizia nr. 339 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1066 din Codul civil și art. 54 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	8—9		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 210

din 4 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2—15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Ioan Vida — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Antonia Constantin — procuror
Daniela Ramona Marițiu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2—15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Laminare” — S.A. în Dosarul nr. 26.517/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială, de Societatea Comercială „Hyundai România Hausgerate” — S.R.L. în Dosarul nr. 29.775/3/2009 al Tribunalului București — Secția comercială și de Societatea

Comercială „Ritzio Bu” — S.R.L. în Dosarul nr. 8.041/193/2009 al Judecătoriei Botoșani.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 8.097D/2009, nr. 8.101D/2009 și nr. 8.126D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 8.126D/2009 și nr. 8.101D/2009 la Dosarul nr. 8.097D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 26.517/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5—15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Laminat” — S.A.

Prin Încheierea din 29 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 29.775/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și următoarele din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hyundai România Hausgerate” — S.R.L.

Prin Încheierea din 23 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.041/193/2009, **Judecătoria Botoșani a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ritzio Bu” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii susțin că, prin procedura reglementată de actul normativ criticat, se creează un dezavantaj debitorului, care nu se poate apăra în mod adecvat, nu poate formula apărări de fond și nici nu poate administra probe. În măsura în care unul dintre participanții la proces, în speță creditorul, este favorizat prin dispozițiile textului de lege criticat, se creează o inegalitate ce poate duce la abuzuri din partea acestuia. De asemenea, actul normativ criticat încalcă prevederile art. 16 și ale art. 21 din Legea fundamentală, deoarece „dă posibilitatea creditorului de a se adresa instanței și de a-i fi soluționată cererea fără o atență și amănunțită analiză a raporturilor juridice desfășurate între părți”.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 instituie o procedură de judecată specială menită să asigure realizarea cu celeritate a creanțelor certe, lichide și exigibile izvorâte din contracte comerciale, fără a încălca prevederile din Legea fundamentală invocate de autoarea excepției.

Tribunalul București — Secția comercială, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie, arată că

excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și următoarele din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 este neîntemeiată.

Judecătoria Botoșani consideră că debitorul are posibilitatea de a proba netemeinicia cererii formulate și de a convinge judecătorul cauzei că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 și astfel să respingă cererea creditorului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2—15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, ordonanță aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 118/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 2 iunie 2008.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare și ale art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției. De asemenea, se invocă și încălcarea prevederilor art. 6 alin. 1 și ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra constituționalității dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 s-a pronunțat în repetate rânduri, exemplu fiind Decizia nr. 1.129 din 10 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 716 din 23 octombrie 2009, Decizia nr. 1.001 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2008, sau Decizia nr. 1.116 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008. Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost adoptată pentru a stabili măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații.

Prevederile de lege criticate sunt în sensul aplicării principiului rolului activ al judecătorului, care, la soluționarea pricinilor în primă instanță, are obligația de a încerca împăcarea părților. Împrejurarea că, potrivit art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, judecătorul citează părțile pentru explicații și lămuriri și stăruie în efectuarea plății sumei datorate înseamnă că hotărârea se va pronunța numai după ce judecătorul va analiza toate probele aflate la dosar, inclusiv pe cele propuse de debitor. Mai mult, art. 2 din ordonanță prevede că procedura reglementată de acest act normativ vizează exclusiv creanțele certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale, iar art. 10 dispune că ordonanța de plată se va

emite numai în urma verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse potrivit art. 6 alin. (2), a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, instanța constatând că cererea este întemeiată.

Pe de altă parte, dispozițiile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 dau posibilitatea contestării de către debitor a ordonanței de plată și reglementează procedura pentru exercitarea căii de atac. Așa fiind, se constată că prevederile

din ordonanță criticate de autoarea excepției nu numai că nu încalcă dispozițiile constituționale și convenționale invocate, ci, dimpotrivă, dau expresie acestora.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2—15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea comercială „Laminat” — S.A. în Dosarul nr. 26.517/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială, de Societatea Comercială „Hyundai România Hausgerate” — S.R.L. în Dosarul nr. 29.775/3/2009 al Tribunalului București — Secția comercială și de Societatea Comercială „Ritzio Bu” — S.R.L. în Dosarul nr. 8.041/193/2009 al Judecătorei Botoșani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 213

din 4 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii

Ioan Vida	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Azomureș” — S.A. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 16.820/233/2009 al Judecătorei Galați — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 16.820/233/2009, **Judecătoria Galați — Secția civilă a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Azomureș” — S.A. din Târgu Mureș în cadrul soluționării unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie o procedură execuțională care favorizează instituțiile bugetare și face, practic, imposibilă executarea silită a hotărârilor judecătorești prin care s-au stabilit obligații de plată ale acestor instituții.

Judecătoria Galați — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 1—3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 1 februarie 2002, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 23 mai 2002, cu modificările și completările ulterioare, având în prezent următorul cuprins:

— Art. 1: „*Creanțele stabilite prin titluri executorii în sarcina instituțiilor publice se achită din sumele aprobate prin bugetele acestora, de la titlurile de cheltuieli la care se încadrează obligația de plată respectivă.*”;

— Art. 2: „*Dacă executarea creanței stabilite prin titluri executorii nu începe sau continuă din cauza lipsei de fonduri, instituția debitoare este obligată ca, în termen de 6 luni, să facă demersurile necesare pentru a-și îndeplini obligația de plată. Acest termen curge de la data la care debitorul a primit somația de plată comunicată de organul competent de executare, la cererea creditorului.*”;

— Art. 3: „*În cazul în care instituțiile publice nu își îndeplinesc obligația de plată în termenul prevăzut la art. 2, creditorul va putea solicita efectuarea executării silite potrivit Codului de procedură civilă și/sau potrivit altor dispoziții legale aplicabile în materie.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 44 privind dreptul de proprietate privată, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului Curții Constituționale, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale ca și cele invocate în prezenta cauză, în numeroase cazuri, constatându-se constituționalitate acestora.

Astfel, prin Decizia nr. 127 din 19 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 16 aprilie 2008, Curtea a reținut că ordonanța a cărei constituționalitate este contestată are o evidentă finalitate de protecție a patrimoniului instituțiilor publice, ca o premisă indispensabilă a desfășurării activității lor în condiții optime și, prin aceasta, a îndeplinirii atribuțiilor ce le revin ca parte integrantă a mecanismului statului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Azomureș” — S.A. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 16.820/233/2009 al Judecătoriei Galați — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Art. 44 alin. (1) din Constituție, prin care se garantează creanțele asupra statului, nu precizează că aceasta presupune executarea lor de îndată, condițiile instituite în această materie prin ordonanță, chiar dacă afectează celeritatea procedurii, nu contravin Constituției, ci urmăresc găsirea resurselor necesare pentru executarea obligațiilor.

Cu același prilej, Curtea a reținut că prin actul normativ criticat este protejat atât dreptul de proprietate al instituțiilor publice, cât și cel al creditorilor acestora, în egală măsură, de vreme ce instituția debitoare este obligată să facă demersurile necesare pentru a-și îndeplini obligația de plată. În consecință, nu poate fi primită critica privind încălcarea prevederilor art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție și ale art. 1 privind protecția proprietății din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru motivele arătate, Curtea a reținut că prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 nu se aduce atingere nici prevederilor art. 53 din Constituție referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Curtea a mai constatat că este neîntemeiată și susținerea potrivit căreia actul normativ criticat contravine dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece permite statului să împiedice, să anuleze sau să întârzie în mod excesiv executarea unei hotărâri judecătorești pronunțate împotriva sa. Astfel, este adevărat că prin instituirea unui termen de 6 luni în care instituția debitoare este obligată să facă demersurile necesare pentru a-și îndeplini obligația de plată (dacă executarea creanței stabilite prin titluri executorii nu începe sau nu continuă din cauza lipsei de fonduri) se prelungește durata procedurii de executare a titlului. Însă, Curtea observă că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, de exemplu, în Cauza *Burdov contra Rusiei* (2002), s-a statuat că, deși o autoritate statală nu ar putea să invoce lipsa de lichidități pentru a justifica refuzul de a executa o condamnare, în mod excepțional, se admite că o întârziere în executare ar putea fi justificată de circumstanțe speciale, chiar dacă regula este aceea a executării într-un termen rezonabil. Această întârziere nu trebuie să se eternizeze, astfel încât să aducă atingere substanței înseși a dreptului protejat de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În final, Curtea a observat că procedura de executare a obligațiilor de plată aparținând instituțiilor publice, așa cum e reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, cu modificările și completările aduse prin Legea nr. 110/2007, se desfășoară într-un termen rezonabil.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 241

din 16 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (6)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi
ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, excepție ridicată de Aneta-Violeta Andrei în Dosarul nr. 38/44/2009 al Curții de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că decontarea chiriei nu reprezintă un drept fundamental, astfel că legiuitorul este liber să stabilească condițiile acordării acestui beneficiu.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 38/44/2009, **Curtea de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției.** Excepția a fost ridicată de Aneta-Violeta Andrei cu prilejul soluționării unei cauze având ca obiect anularea actului administrativ prin care s-a dispus sistarea decontării chiriei acordate în temeiul art. 22 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat, care exclude de la decontarea chiriei pe judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți care personal ori soțul/soția acestora sau copiii aflați în întreținerea lor au înstrăinat o locuință proprietate personală după data numirii în funcție în localitatea în care solicită drepturile, este contrar prevederilor art. 16 alin. (1), art. 26 alin. (1) și art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție. Astfel, arată că acest text de lege nu ia în considerare și situațiile în care, deși are loc o înstrăinare a unei locuințe, aceasta nu e făcută pentru fraudarea legii și nici nu aduce vreun folos material magistratului. În acest sens, autorul excepției arată că soțul său a înstrăinat un imobil proprietate personală, iar în urma acestei înstrăinări, căreia nu i s-a putut

împotrivi, întrucât era un bun dobândit de soț anterior căsătoriei, nu a rămas nicio sumă de bani. Așa fiind, consideră că este discriminată în raport cu ceilalți colegi care nu au o locuință în localitatea unde își desfășoară activitatea și cărora li se decontează chiria. De asemenea, consideră că dreptul la decontarea chiriei reprezintă un „bun” în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, astfel că îi este încălcat și dreptul de proprietate. În sfârșit, arată că textul de lege criticat presupune posibilitatea constrângerii soțului de a dispune de bunurile personale, ceea ce aduce atingere vieții private și de familie.

Curtea de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate ar trebui respinsă ca inadmisibilă, întrucât autorul excepției pune în discuție, în realitate, aspecte ce țin de aplicabilitatea dispozițiilor textului de lege criticat, iar nu o veritabilă critică de neconstituționalitate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 23 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 7 aprilie 2006, aprobată prin Legea nr. 45/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 9 martie 2007.

Textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 23 alin. (6): *„Dacă judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți, inclusiv soțul/soția acestora sau copiii aflați în întreținerea lor, au înstrăinat o locuință proprietate personală după data numirii în funcție în localitatea în care solicită drepturile prevăzute la alin. (1)—(3) și la art. 22, nu mai beneficiază de aceste drepturi.”*

Autorul excepției consideră că acest text de lege este contrar următoarelor dispoziții din Constituție: art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 26 alin. (1) privind ocrotirea vieții intime, familiale și private și art. 44 alin. (1) și (2) referitor la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile art. 22 și art. 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 instituie un beneficiu în favoarea judecătorilor, procurorilor și personalului asimilat acestora, precum și magistraților-asistenți constând în acordarea unei locuințe de serviciu, ori în decontarea chiriei pentru locuință. Acordarea acestui drept este condiționată de îndeplinirea mai multor condiții, printre care și cea prevăzută de textul de lege criticat, referitoare la înstrăinarea unei locuințe proprietate personală după data numirii în funcție.

Autorul excepției, deși consideră că este justificată cerința impusă de art. 23 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, din perspectiva prevenirii unor acte de rea-credință care ar putea apărea în practică, arată că există totuși situații în care, deși are loc o înstrăinare a unei locuințe, aceasta nu poate fi împiedicată de către titularul dreptului prevăzut de art. 22 și 23 din ordonanță, întrucât nu este un bun propriu și, în plus, nu profită financiar de pe urma acestei înstrăinări.

Față de acestea, Curtea reține că rațiunea legii este aceea de a veni în sprijinul persoanelor care ocupă funcțiile de judecători, procurori, personal asimilat acestora sau magistrați-asistenți cu acordarea unor facilități privind asigurarea unei

locuințe, în măsura în care acestea nu dețin personal, ori prin membrii familiei, o locuință în localitatea unde își desfășoară activitatea. Întrucât, așa cum s-a reținut și mai sus, nu este vorba de un drept fundamental, legiuitorul a avut libertatea de a decide limitele și condițiile acordării acestui beneficiu. De aceea nici nu poate fi pusă în discuție restrângerea vreunui drept. În acest sens, trebuie observat că, față de reglementarea anterioară care privea același drept, noua reglementare este mult mai restrictivă, potrivit opțiunii legiuitorului, aceasta neavând semnificația încălcării dispozițiilor Legii fundamentale.

Cu toate acestea, indiferent de natura dreptului prevăzut de lege, este necesar ca acordarea acestuia să se facă respectând principiul egalității cetățenilor în drepturi, respectiv al creării unui tratament identic pentru persoane aflate în situații egale. Or, sub acest aspect, Curtea constată că textul de lege criticat nu prevede nicio diferențiere sau discriminare, toate persoanele aflate în ipoteza normei fiind supuse acelorași condiții legale. Împrejurarea că aspecte particulare, precum cele privind posibilitatea de a influența sau nu decizia soțului la înstrăinarea unui bun sau câștigul obținut de pe urma înstrăinării, nu sunt de natură să pună în discuție conformitatea textului de lege criticat cu dispozițiile Constituției.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, excepție ridicată de Aneta-Violeta Andrei în Dosarul nr. 38/44/2009 al Curții de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 245

din 16 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sylvania Forest” — S.A. din Satu Mare în Dosarul nr. 1.217/83/2009 al Tribunalului Satu Mare — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca

neîntemeiată. Astfel, arată că libertatea economică permite anumite limitări pentru respectarea intereselor legitime ale altor persoane.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.217/83/2009, **Tribunalul Satu Mare — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Silvania Forest” — S.A. din Satu Mare cu prilejul soluționării unui litigiu de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat, care interzice concedierea reprezentanților aleși în organele de conducere ale sindicatelor pentru motive care nu țin de persoana salariatului, pentru necorespondere profesională sau pentru motive ce țin de îndeplinirea mandatului pe care l-au primit, este contrar prevederilor art. 20 din Constituție prin raportare la art. 1 și art. 2 din Convenția Organizației Internaționale a Muncii nr. 135/1971. În acest sens, arată că aceste dispoziții internaționale limitează protecția liderilor sindicali doar la motivele care țin de îndeplinirea mandatului lor și nu privesc și calitatea lor proprie de angajați. De asemenea, consideră că art. 223 alin. (2) din Codul muncii aduce atingere dreptului de a exercita liber o activitate economică și creează discriminări între salariați, favorizându-i pe liderii sindicali. În plus față de aceste argumente, arată că situația economică precară nu mai permite menținerea în funcție a mai multor angajați, întrucât nu mai există producție și posturile urmează a fi desființate.

Tribunalul Satu Mare — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, fiind justificat tratamentul juridic diferențiat al liderilor sindicali din perspectiva necesității de a asigura stabilitatea raporturilor de muncă.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 223 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul

muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, dispoziții potrivit cărora *„Pe toată durata exercitării mandatului, precum și pe o perioadă de 2 ani de la încetarea acestuia reprezentanții aleși în organele de conducere ale sindicatelor nu pot fi concediați pentru motive care nu țin de persoana salariatului, pentru necorespondere profesională sau pentru motive ce țin de îndeplinirea mandatului pe care l-au primit de la salariații din unitate”.*

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare următoarelor dispoziții din Constituție: art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, art. 45 privind libertatea economică și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți. De asemenea, consideră că este încălcat și art. 20 din Constituție prin raportare la prevederile art. 1 și 2 din Convenția Organizației Internaționale a Muncii nr. 135/1971 privind protecția reprezentanților lucrătorilor în întreprinderi și înlesnirile ce se acordă acestora, aprobată de Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii la data de 23 iunie 1971, ratificată de România prin Decretul nr. 83/1975, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 86 din 2 august 1975, dispoziții referitoare la protecția acordată reprezentanților lucrătorilor din întreprinderi și înlesnirile ce trebuie acordate acestora pentru îndeplinirea atribuțiilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 124 din 15 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 29 martie 2007, s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Codul muncii în raport cu principiul constituțional referitor la egalitatea în drepturi și prevederile art. 1 din Convenția Organizației Internaționale a Muncii nr. 135/1971, respingând ca neîntemeiate criticile de neconstituționalitate, pentru considerentele acolo reținute.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile constituționale referitoare la libertatea economică, Curtea observă că această libertate nu este absolută, ci este garantată de Constituție *„în condițiile legii”*, astfel că limitările stabilite de legiuitor pentru a asigura protecția unor interese generale sau a drepturilor unor categorii de persoane sunt în deplin acord cu dispozițiile Constituției referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți. În situația concretă, pusă în discuție de autorul excepției, Curtea apreciază că orice posibilitate lăsată angajatorului de a iniția încetarea contractului de muncă al liderilor sindicali este de natură a încuraja abuzurile din partea acestuia, care poate găsi ușor motive ce țin de necesitatea unei reorganizări a activității sau de existența unor dificultăți financiare pentru a înlătura liderii sindicali.

În ceea ce privește dispozițiile art. 2 din Convenția Organizației Internaționale a Muncii nr. 135/1971, Curtea reține că acestea nu sunt incidente în cauză, întrucât se referă la înlesnirile, respectiv mijloacele pe care angajatorul trebuie să le pună la dispoziția reprezentanților salariaților în vederea îndeplinirii eficiente și rapide a funcțiilor lor, iar nu la măsurile de protecție care țin de interzicerea desfacerii contractului de muncă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Silvania Forest” — S.A. din Satu Mare în Dosarul nr. 1.217/83/2009 al Tribunalului Satu Mare — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 339

din 25 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1066 din Codul civil și art. 54 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1066 din Codul civil și art. 54 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Societatea Comercială „Setro Metal Group” — S.A. din Câmpulung în Dosarul nr. 938/1.259/2008 al Tribunalului Comercial Argeș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, referitor la art. 1066 din Codul civil, este invocată jurisprudența Curții Constituționale în materie, și anume deciziile nr. 121/2009 și nr. 1.547/2009. Cât privește prevederile art. 54 alin. (1) din Legea nr. 304/2004, Ministerul Public arată că autorul excepției își formulează critica din perspectiva comparării unor prevederi legale, astfel că problema ridicată excedează competenței Curții Constituționale, iar critica sa nu poate fi primită.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 938/1.259/2008, **Tribunalul Comercial Argeș a sesizat**

Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1066 din Codul civil și art. 54 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Societatea Comercială „Setro Metal Group” — S.A. din Câmpulung într-o cauză având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia consideră că prevederile art. 54 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind compunerea instanței în judecarea litigiilor în primă instanță contravin dispozițiilor art. 16, art. 21 și art. 24 din Legea fundamentală prin aceea că această componentă nu poate fi diferită pentru litigiile de drept comun și pentru litigiile în materia conflictelor de muncă, o mai bună justiție și o garanție a imparțialității instanței putând fi oferită pentru toate cauzele de sistemul completului colegial, în cadrul căruia să existe control reciproc între membrii completului de judecată. Cât privește prevederile art. 1066 din Codul civil, autorul susține că acestea contravin normelor constituționale ale art. 124 și art. 126 alin. (1), întrucât clauza penală, fiind un contract, este obligatorie pentru părți, iar instanța de judecată nu poate să reducă sau să mărească cuantumul ei, nici să verifice întinderea prejudiciului cauzat efectiv creditorului și nici să ceară acestuia să probeze cuantumul acestui prejudiciu.

Tribunalul Comercial Argeș și-a exprimat opinia în sensul constituționalității dispozițiilor de lege criticate. Astfel, în ceea ce privește prevederile art. 1066 din Codul civil, instanța opinează în sensul că inserarea în contractul principal a clauzei penale, în aplicarea principiului autonomiei de voință a părților, nu contravine niciuneia dintre normele constituționale de referință.

Cât privește prevederile art. 54 alin. (1) din Legea nr. 304/2004, instanța apreciază că nici acestea nu contravin Legii fundamentale, deoarece activitatea de judecată trebuie să se desfășoare strict în limitele cadrului legal, iar în măsura în care ar exista dubii cu privire la imparțialitatea judecătorului de

primă instanță, părțile beneficiază de mijloace de apărare menite să garanteze o judecată echitabilă și imparțială.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, invocă și jurisprudența Curții Constituționale în materie, și anume Decizia nr. 121/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1066 din Codul civil și art. 54 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 1066 din Codul civil: „*Clauza penală este aceea prin care o persoană spre a da asigurare pentru executarea unei obligații se leagă a da un lucru în caz de neexecutare din parte-i.*”;

— Art. 54 alin. (1) din Legea nr. 304/2004: „*Cauzele date, potrivit legii, în competența de primă instanță a judecătoriei, tribunalului și curții de apel se judecă în complet format dintr-un judecător, cu excepția cauzelor privind conflictele de muncă și de asigurări sociale.*”

Autorul excepției susține că prevederile art. 54 alin. (1) din Legea nr. 304/2004, referitoare la compunerea instanței în judecarea litigiilor în primă instanță, contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 care consacră accesul liber la justiție și ale art. 24 privind dreptul la apărare, iar prevederile art. 1066 din Codul civil contravin art. 124 referitor la înfăptuirea justiției și art. 126 alin. (1) privind instanțele judecătorești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra prevederilor art. 54 alin. (1) din Legea

nr. 304/2005 privind organizarea judiciară s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 741 din 13 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 705 din 18 octombrie 2007, constatând că sunt constituționale. Curtea a reținut că stabilirea competenței și a procedurii de judecată este atributul exclusiv al legiuitorului și că judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. În aplicarea acestor prevederi constituționale, legiuitorul stabilește componența completului de judecată și conduita pe care trebuie să o aibă acesta la soluționarea cauzelor ce îi sunt repartizate. Atât Constituția, cât și Legea privind organizarea judecătorească stabilesc, sub aspectul imparțialității, dreptul și obligația judecătorilor de a se supune numai legii, activitatea de judecată desfășurându-se, potrivit legii, strict în limitele cadrului legal. În ipoteza în care există dubii cu privire la imparțialitatea judecătorului în primă instanță, există mijloace de apărare prevăzute de lege care asigură suficiente garanții pentru o judecată echitabilă și imparțială.

În ceea ce privește prevederile art. 1066 (și următoarele) din Codul civil, Curtea constată că acestea reglementează regimul juridic al clauzei penale, ce reprezintă acea convenție accesorie contractului principal prin care părțile determină echivalentul prejudiciului suferit de creditor ca urmare a neexecutării, executării cu întârziere sau necorespunzătoare a obligației contractuale. Deși aplicarea clauzei penale are loc direct între părți, fără a fi necesară intervenția instanței judecătorești, nimic nu împiedică partea interesată să sesizeze instanța atunci când apreciază că invocarea ei s-a făcut în mod abuziv, partea având posibilitatea de a cere instanței să constate că nu sunt întrunite condițiile pentru acordarea de despăgubiri și deci pentru aplicarea clauzei penale.

Tot instanța poate, în temeiul legii, să micșoreze cuantumul clauzei penale, în caz de executare parțială a obligației, în temeiul art. 1070 din Codul civil. Intervenția instanței, în aceste cazuri, nu contravine vreunui principiu constituțional, ci este în acord cu Legea fundamentală, care prevede că justiția se înfăptuiește prin instanțele judecătorești stabilite de lege, iar competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.

De altfel, prin Decizia nr. 121 din 3 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 157 din 13 martie 2009, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1066, reținând că acestea nu contravin Legii fundamentale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentarea și soluția reținute în deciziile menționate mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1066 din Codul civil și art. 54 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Societatea Comercială „Setro Metal Group” — S.A. din Câmpulung în Dosarul nr. 938/1.259/2008 al Tribunalului Comercial Argeș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 341

din 25 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (3)

din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Ilie Sava și Ana Sava în Dosarul nr. 2.344/90/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Autorii excepției au depus la dosar note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate așa cum a fost formulată.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 4.785 din 9 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.344/90/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe**, excepție ridicată de Ilie Sava și Ana Sava într-o cauză având ca obiect soluționarea recursurilor declarate împotriva unor încheieri pronunțate de Curtea de Apel Pitești — Secția civilă, pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și pentru cauze cu minori și de familie.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia consideră că reglementarea criticată „vizează o încetare mascată a contractului de închiriere și îl îndreptățește pe locator să facă o întrerupere a contractului unilateral, fără clauză și fără culpa chiriașului, chiar și atunci când obiectul există”. În opinia acestora, trebuie să existe un tratament egal între părți, în speța de față, între chiriaș (titular de contract) și persoana juridică (în calitate de locator), astfel că prin textul de lege criticat se încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii, atribuind un regim preferențial pentru administratori, deși scopul emiterii Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999 este acela de a proteja chiriașii.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală și-a exprimat opinia în sensul constituționalității reglementării criticate. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, și anume Decizia nr. 113/2001.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 9 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 sunt constituționale, acest act normativ fiind adoptat în vederea instituirii unei protecții a chiriașilor, ținând cont însă și de interesele legitime ale proprietarilor, care trebuie ocrotite în egală măsură.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 9 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999, care au următorul conținut: „*Persoana juridică, care a deținut sau a administrat locuința, va comunica chiriașului titular al contractului de închiriere, în scris, cu confirmare de primire, în termen de 15 zile de la data procesului-verbal de restituire a locuinței, faptul că începând cu această dată poate să încheie un nou contract de închiriere cu proprietarul care a redobândit locuința. În același timp este obligată să pună la dispoziția proprietarului, fără plată, copii de pe contractul de închiriere și de pe anexele la acesta.*”

Autorii excepției susțin că reglementarea criticată contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție, art. 47 alin. (1) referitoare la nivelul de trai, precum și art. 6 și art. 25 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, apreciază că textul de lege criticat contravine și prevederilor de procedură civilă, Codului civil și Legii locuinței nr. 114/1996.

Examinând excepția de neconstituționalitate, în ceea ce privește susținerea potrivit căreia textul de lege criticat contravine art. 16 din Legea fundamentală, Curtea reține că atât în doctrină, cât și în jurisprudența constituțională s-a statuat în mod constant că principiul egalității în fața legii nu înseamnă uniformitate, ci presupune instituirea unui tratament egal în situații care nu sunt diferite. De aceea nu sunt excluse, ci, dimpotrivă, sunt admise soluții legislative diferite pentru situații diferite. Așa fiind, reglementarea criticată urmărește să îmbine

interesul general cu cel particular, asigurând astfel atât protecția chiriașilor, cât și garantarea dreptului de proprietate privată.

Totodată, Curtea constată că nu poate fi reținută nici critica referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, liberul acces al părților la justiție nu este îngrădit prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999, ci, dimpotrivă, acest drept este confirmat prin soluționarea litigiilor dintre chiriași și proprietari de către instanța de judecată.

De asemenea, în jurisprudența sa, Curtea a decis că măsurile de protecție a chiriașilor, instituite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, își au temeiul constituțional în art. 47 alin. (1) și art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție, finalitatea acestei ordonanțe fiind aceea de a reglementa raporturile dintre chiriași și proprietari. Prin urmare, nu poate fi reținută critica referitoare la încălcarea dispozițiilor

constituționale și convenționale care garantează un nivel de trai decent, legiuitorul fiind obligat ca, atunci când stabilește limitele și conținutul dreptului de proprietate, să țină seama de interesele proprietarilor, dar și de cele ale chiriașilor, cărora trebuie să le asigure dreptul la o locuință, realizând un echilibru între dreptul de proprietate al persoanelor îndreptățite la restituirea locuințelor și dreptul chiriașilor din aceste locuințe la protecție socială din partea statului.

În sfârșit, Curtea constată nu poate fi reținută nici critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, prin raportare la prevederile Codului civil, Legii locuinței nr. 114/1996 și dispozițiilor de procedură civilă, întrucât examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Ilie Sava și Ana Sava în Dosarul nr. 2.344/90/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 344

din 25 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Claudiu Roberto Herlicska în Dosarul nr. 4.194/30/2008 al Judecătorei Timișoara, și care face obiectul Dosarului nr. 5.327 D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 5.328 D/2009, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, invocată de Marius Herlicska în Dosarul nr. 4.193/30/2008 al Judecătorei Timișoara.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 5.327 D/2009 și nr. 5.328 D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 5.328 D/2009 la Dosarul nr. 5.327 D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 24 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 4.194/30/2008 și nr. 4.193/30/2008, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Claudiu Roberto Herlicska și, respectiv, de Marius Herlicska.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul legal criticat este neconstituțional, deoarece „eludează posibilitatea de a contesta existența și întinderea unui debit, creditorul putând trece, și de fapt trecând, direct în faza de executare silită, fără ca temeinicia și întinderea sumei pretinse a fi plătite să treacă prin filtrul unui control judecătoresc.”

Se încalcă astfel dispozițiile art. 21 și art. 52 din Constituție, persoana vătămată de un act administrativ fiind privată de dreptul său de a se adresa judecătorului, acțiunea sa în instanță fiind lipsită de eficiență, câtă vreme nu se prevede obligația organelor fiscale de a-i aduce la cunoștință că s-a stabilit în sarcina sa plata unei sume, anterior declanșării procedurii de executare silită.

Judecătoria Timișoara consideră că excepția ridicată este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Claudiu Roberto Herlicska în Dosarul nr. 4.194/30/2008 al Judecătoriei Timișoara, și de Marius Herlicska în Dosarul nr. 4.193/30/2008 al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 863 din 26 septembrie 2005, care au următorul cuprins: „Înainte luării deciziei organul fiscal este obligat să asigure contribuabilului posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere cu privire la faptele și împrejurările relevante în luarea deciziei.

(2) Organul fiscal nu este obligat să aplice prevederile alin. (1) când:

[...] d) urmează să se ia măsuri de executare silită.”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*, ale art. 52 — *Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică* și ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că textul de lege criticat nu îngrădește în niciun mod posibilitatea părților de a se adresa instanțelor judecătorești pentru contestarea actelor de executare silită, inclusiv a titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, și de a se prevala, în acest cadru, de toate garanțiile care caracterizează dreptul la un proces echitabil. În acest sens, dispozițiile art. 172 alin. (1) și (3) din Codul de procedură fiscală prevăd că „(1) Persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare, precum și în cazul în care aceste organe refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile legii.[...] (3) Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.” Astfel fiind, nu pot fi reținute criticile privind restrângerea drepturilor reglementate de dispozițiile art. 21 și art. 53 din Constituție, formulate în susținerea prezentei excepții de neconstituționalitate.

În același sens Curtea s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 667 din 30 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 26 iunie 2009, și prin Decizia nr. 1.291 din 2 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 4 martie 2009. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, cele statuate anterior de Curte își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 350

din 25 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3, 4 și 5 din Codul penal și art. 84 alin. 1 pct. 2 și 3 și alin. 2 teza a doua din Legea nr. 59/1934 asupra cecului

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3, 4 și 5 din Codul penal și art. 84 alin. 1 pct. 2 și 3 și alin. 2 teza a doua din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, excepție ridicată de Constantin Maftei în Dosarul nr. 596/237/2008 al Tribunalului Suceava — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 596/237/2008, **Tribunalul Suceava — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3, 4 și 5 din Codul penal și art. 84 alin. 1 pct. 2 și 3 și alin. 2 teza a doua din Legea nr. 59/1934 asupra cecului**, excepție ridicată de Constantin Maftei.

Se susține, în esență, că din lecturarea celor două texte incriminatoare, cuprinse în Codul penal, respectiv în Legea nr. 59/1934, „se observă că acestea au conținuturi identice, sancționând în realitate, cu pedepse distincte, aceeași faptă penală, ceea ce contravine prevederilor art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție [...] și, în mod corelativ, dispozițiilor art. 20 din Constituție”. Autorul excepției consideră că „prin încadrarea unei acțiuni ilicite în conținutul constitutiv a două infracțiuni distincte” se dă „posibilitatea unei duble sancționări”. De asemenea, apreciază că art. 84 alin. 2 teza a doua din Legea nr. 59/1934 este neconstituțional, deoarece nu definește „faptul scuzabil”. În consecință, „legea nu este suficient de clară și lasă loc unei marje de apreciere care poate depăși limita rezonabilului”. Se mai arată că, prin reglementarea în conținutul art. 84 din Legea nr. 59/1934 „a altor pedepse decât cele prevăzute în regimul special al acestora”, se încalcă prevederile art. 73 lit. h) din Constituție. Cu privire la dispozițiile art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal mai arată că încalcă prevederile art. 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice potrivit cărora

nimeni nu poate fi întemnițat pentru singurul motiv că nu este în măsură să execute o obligație contractuală, iar prevederile art. 215 alin. 5 din același cod încalcă egalitatea în drepturi și dreptul la un proces echitabil deoarece condiționează încadrarea juridică a faptei și stabilește răspunderea penală în funcție de întinderea prejudiciului.

Tribunalul Suceava — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 3, 4 și 5 din Codul penal, precum și ale art. 84 alin. 1 pct. 2 și 3 și alin. 2 teza a doua din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, publicată în Monitorul Oficial nr. 100 din 1 mai 1934, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 215 alin. 3, 4 și 5 din Codul penal: „Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.

Emiterea unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul arătat în alin. 1, dacă s-a pricinuit o pagubă posesorului cecului, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alin. 2.

Înșelăciunea care a avut consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.”;

— Art. 84 alin. 1 pct. 2 și 3 și alin. 2 teza a doua din Legea nr. 59/1934: „Se va pedepsi cu amenda de la 5.000—100.000 lei și închisoare de la 6 luni până la 1 an, afară de cazul când faptul constituie un delict sancționat cu o pedeapsă mai mare, în care caz se aplică această pedeapsă. [...]”

2. Oricine emite un cec fără a avea la tras disponibil suficient, sau după ce a tras cecul și mai înainte de trecerea termenelor fixate pentru prezentare, dispune altfel, în total sau în parte de disponibilul avut.

3. Oricine emite un cec cu dată falsă sau căruia îi lipsește unui din elementele esențiale arătate de alineatele 1, 2, 3 și 5 al art. 1 și art. 11. [...]

[...] Când emiterea cecului se datorează unui fapt scuzabil, emitentul va fi apărat de pedeapsă.”

Aceste texte de lege sunt raportate la prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 20, art. 23 alin. (12), art. 24, art. 73 alin. (3) lit. h) și art. 124, precum și art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității textelor de lege criticate în prezenta cauză, în raport cu aceleași prevederi constituționale și din documente internaționale și față de argumente similare.

Astfel, prin numeroase decizii, de exemplu, Decizia nr. 98 din 4 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 4 martie 2010, Decizia nr. 14 din 8 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 16 februarie 2009, și Decizia nr. 709 din 19 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 7 noiembrie 2006, Curtea a statuat, pentru considerentele acolo reținute, că prevederile art. 215 alin. 3, 4 și 5 din Codul penal nu încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (12) referitoare la legalitatea

pedepsei, precum și ale art. 11 alin. (2) cu privire la dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție, privind dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori și ale art. 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

De asemenea, Curtea a mai examinat constituționalitate dispozițiilor din Legea nr. 59/1934 criticate în prezenta cauză, de exemplu prin Decizia nr. 645 din 28 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 21 august 2007, Decizia nr. 1.304 din 2 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 109 din 24 februarie 2009, și Decizia nr. 1.397 din 3 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 855 din 9 decembrie 2009, respingând, pentru considerentele acolo reținute, excepția de neconstituționalitate invocată.

De altfel, și în prezenta cauză criticile formulate se fundamentează, în mare parte, pe compararea textelor ce fac obiectul excepției, respectiv pun în discuție interpretarea și aplicarea lor, precum și lipsa definirii unor sintagme conținute de acestea, precum aceea de „fapt scuzabil”. Asemenea critici nu intră în competența Curții Constituționale, ci a instanțelor de judecată, ori a legiuitorului, după caz. Aceasta întrucât, pe de o parte, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului” iar, pe de altă parte, așa cum Curtea s-a pronunțat în mod constant în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 495 din 16 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 19 ianuarie 2005, examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea celui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3, 4 și 5 din Codul penal și art. 84 alin. 1 pct. 2 și 3 și alin. 2 teza a doua din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, excepție ridicată de Constantin Maftei în Dosarul nr. 596/237/2008 al Tribunalului Suceava — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 374

din 13 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 460 alin. 1, 3, 4 și 5, art. 301 alin. 1 teza întâi, art. 316 alin. 1 și 2, art. 340 alin. 1 teza întâi, art. 342 alin. 2 teza întâi, art. 385² raportat la art. 362 alin. 1 lit. a), art. 278¹ alin. 10 teza întâi, art. 462 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 460 alin. 1, 3, 4 și 5, art. 301 alin. 1 teza întâi, art. 316 alin. 1 și 2, art. 340 alin. 1 teza întâi, art. 342 alin. 2 teza întâi, art. 385² raportat la art. 362 alin. 1 lit. a), art. 278¹ alin. 10 teza întâi, art. 462 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Viorica Luca în Dosarul nr. 2.181/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, apărătorul ales, domnul avocat Ionel Iordache din cadrul Baroului Timiș, cu delegație la dosar. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care pune concluzii de admitere, arătând că Ministerul Public, prin posibilitatea conferită de textele criticate, se transformă în apărătorul procurorului, ca persoană cercetată, astfel că, în dezacord cu principiile constituționale, face oficiu de apărare. Prin urmare, de vreme ce procedura contestată nu oferă nicio garanție, există un real conflict de interese între procuror, ca făptuitor, și Ministerul Public, pe de o parte, și interesul public, pe de altă parte.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece critica autorului vizează atât modul de aplicare a textelor într-un caz concret, cât și o mascată propunere de modificare a acestora.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.181/1/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 460 alin. 1, 3, 4 și 5, art. 301 alin. 1 teza întâi, art. 316 alin. 1 și 2, art. 340 alin. 1 teza întâi, art. 342 alin. 2 teza întâi, art. 385² raportat la art. 362 alin. 1 lit. a), art. 278¹ alin. 10 teza întâi, art. 462 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Viorica Luca în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 129, art. 131, art. 132, art. 1 alin. (3)—(5), art. 2 alin. (2), art. 11 alin. (1) și (2), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, art. 21 alin. (1)—(3), art. 24 alin. (1), art. 26, art. 30 alin. (1) și (2), art. 52 alin. (3), art. 126 alin. (1),

alin. (2) și alin. (5) teza întâi și art. 148 alin. (2) și alin. (4), deoarece în cauza dedusă judecării Ministerul Public nu poate reprezenta interesul privat al unui cetățean care are și funcția de procuror, adică prepus al său, fără a se abate de la rolul constituțional. Așa fiind, partea adversă este privată de un proces echitabil, evitându-se posibilitatea ca aceasta să acționeze în instanță Ministerul Public ca parte responsabilă civilmente.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 460 alin. 1, 3, 4 și 5, cu denumirea marginală *Procedura la instanța de executare*, art. 301 alin. 1 teza întâi, cu denumirea marginală *Drepturile procurorului și ale părților în instanță*, art. 316 alin. 1 și 2, cu denumirea marginală *Rolul procurorului*, art. 340 alin. 1 teza întâi, cu denumirea marginală *Dezbaterea și ordinea în care se dă cuvântul*, art. 342 alin. 2 teza întâi, cu denumirea marginală *Concluzii scrise*, art. 385², cu denumirea marginală *Persoanele care pot face recurs*, raportat la art. 362 alin. 1 lit. a), cu denumirea marginală *Persoanele care pot face apel*, art. 278¹ alin. 10, cu denumirea marginală *Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de neîntreprindere în judecată*, art. 462 alin. 1 și 2, cu denumirea marginală *Rezolvarea contestației*, toate din Codul de procedură penală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că din analiza criticilor avansate de autor se desprinde concluzia potrivit căreia autorul este nemulțumit de posibilitatea conferită procurorului de a formula recurs într-o cauză atunci când calea de atac profită unei persoane cercetate care îndeplinește funcția de procuror. Așa fiind și ținând seama de obiectul cauzei în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, respectiv un recurs formulat împotriva unei sentințe penale pronunțate în temeiul art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală, Curtea constată că, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 362

alin. 1 lit. a) din același cod referitoare la persoanele care pot face apel, excepția este inadmisibilă, neavând, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, legătură cu soluționarea cauzei.

De asemenea, Curtea constată că nu sunt afectate prevederile referitoare la dreptul la un proces echitabil, la rolul Ministerului Public și la statutul procurorilor, deoarece dispozițiile art. 385² și art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală privesc persoanele care pot face recurs sunt elaborate în conformitate cu prevederile art. 129 din Constituție referitoare la folosirea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești în condițiile legii, adică așa cum sunt acestea reglementate prin lege organică adoptată de Parlament ca unică autoritate legiuitoare a țării. În conformitate cu prevederile art. 131 din Constituție, în sistemul procesului penal român, cu excepțiile prevăzute de lege, procurorul este titularul acțiunii publice, iar nu persoana vătămată. Așa fiind și în conformitate cu interesele generale ale societății, procurorul este singurul în drept să dinamizeze procesul penal prin folosirea căilor de atac. De altfel, faptul că o persoană cercetată are calitatea de magistrat nu presupune existența unui conflict de interese între acesta și cel care îl cercetează ori judecă, deoarece între ei nu se află, așa cum susține în mod eronat autorul excepției, raporturi de prepușenie menite să afecteze imparțialitatea justiției. Aceasta,

deoarece în materie penală răspunderea este personală, iar procurorul, în calitate de reprezentant al Ministerului Public, apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor, indiferent de funcțiile pe care le îndeplinesc aceștia din urmă, singura calitate ce prevalează fiind doar aceea de cetățean.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 460 alin. 1, 3, 4 și 5, art. 301 alin. 1 teza întâi, art. 316 alin. 1 și 2, art. 340 alin. 1 teza întâi, art. 342 alin. 2 teza întâi și art. 462 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, Curtea constată că autorul excepției s-a limitat doar la o simplă enumerare a lor, fără a arăta în mod concret în ce constă contrarietatea acestora cu prevederile constituționale invocate. Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”.

În concluzie, Curtea urmează a respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 362 alin. 1 lit. a), art. 460 alin. 1, 3, 4 și 5, art. 301 alin. 1 teza întâi, art. 316 alin. 1 și 2, art. 340 alin. 1 teza întâi, art. 342 alin. 2 teza întâi și art. 462 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală ca inadmisibilă și a dispozițiilor art. 385² și art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală ca nefondată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385² și art. 278¹ alin. 10 teza întâi din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Viorica Luca în Dosarul nr. 2.181/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

2. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 362 alin. 1 lit. a), art. 460 alin. 1, 3, 4 și 5, art. 301 alin. 1 teza întâi, art. 316 alin. 1 și 2, art. 340 alin. 1 teza întâi, art. 342 alin. 2 teza întâi și art. 462 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

